

[Henry Christensen.]

i år, oven i købet med tilbagevirkende kraft, hvad jeg om lidt skal komme til.

Man kan vist roligt karakterisere det forslag, regeringen er kommet med, som et klart udtryk for, at nu har vi fået et socialistisk flertal, og her er et område, hvor det socialistiske flertal skal vise sin magt. Jeg vil gerne i den forbindelse sige til finansministeren, at det drejer sig også om en lovgivning, som regeringen, socialdemokratiet og en række af de øvrige store partier i fællesskab har været enige om gennem en række år, og som er resultatet af en række vanskelige forlig, baseret på gensidige indrømmelser til hinandens synspunkter. Det er ganske bemærkelsesværdigt, at til trods for denne politiske baggrund tøver socialdemokratiet og regeringen ikke med, i samme øjeblik de har fået flertal sammen med hr. Aksel Larsen og folkesocialisterne, omgående og med et pennestrøg at bruge deres magt til at fjerne resultatet af indgåede politiske aftaler med andre partier. Jeg bestrider naturligvis ikke regeringens parlamentariske ret dertil; men dens optræden taler også i denne forbindelse klart for sig selv.

Lovforslagene kan også passende ses i sammenhæng med en række andre anslag, som regeringen er i færd med, anslag, der rammer vilkårene for den private opsparing og dermed kapitaldannelsen her i landet. Jeg tænker i denne forbindelse på finansministerens energiske bestræbelser på — også arm i arm med hr. Aksel Larsen — at angribe en række af de afskrivningsregler, som er så positive og betydningsfulde. Jeg tænker på regeringens energiske indsats for i kildeskatten at få erstattet en række af de øvrige opsparingsfremmende incitamenter med et standardfradrag, der betyder, at man derved fjerner endnu et stærkt virkende incitament til privat opsparing.

Her har vi altså det tredje anslag rettet mod den kapitalbindingsordning, der startede i 1958, og som efterhånden, og især i de sidste år efter vor opfattelse — „antagelse“, tror jeg det hedder i ministerens fremsættelsestale — har fået overordentlig stor betydning. Det er jo meget store beløb, der herigennem er kommet opsparingen til gode, både i pengeinstitutterne og i det sidste par år også på obligationsmarkedet.

Det sidste har utvivlsomt haft den betydning, at mange, mange mennesker er blevet vænnet til en opsparingsform, de hidtil ikke har kendt.

Nu siger det ærede medlem hr. Egon Jensen — og det hører jo til den socialistiske propaganda — at det i almindelighed bare drejer sig om, at folk kan flytte om på nogle midler, de har i forvejen. Jeg bestrider ikke, at dette finder sted; men jeg vil gerne gøre gældende som vor opfattelse, der bygger på vore erfaringer fra samtaler med pengeinstitutternes folk, der kender disse ting, at det almindelige er, at der ligger en opsparing bag udnyttelsen af disse regler. Det gør der efterhånden altovervejende som et resultat af den betydelige agitation, der har været ført for disse opsparingsregler gennem de senere år, og som først nu for alvor begynder at virke.

Det er da endelig også rigtigt — selv om jeg forstod, at hr. Egon Jensen også ville polemisere imod det — at denne ordning i særlig grad har virket til gavn for lønmodtagernes opsparing, på en måde modsvarende adgangen til opsparing og kapitaldannelse i erhvervslivet igennem afskrivningsreglerne. Jeg synes, at også denne ligevægt er en god grund til at beholde ordningen, og derfor undrer det naturligvis, at det har været omtalt adskillige steder, at den socialdemokratiske regering, der misforstået vil hævde, at den særlig skal varetage én gruppes interesser, vil gå til felts mod en opsparingsform, der i så udpræget grad har været benyttet af lønmodtagerne.

Jeg tror, at virkningen af at gå den vej, som regeringen her slår ind på, ganske klart vil være, at man forringer den private opsparing, og dermed er vi ved noget principielt i den politiske diskussion her i landet. Troen på den private opsparing er øjensynlig ikke synderlig stor hos finansministeren; viljen til at ofre noget for den private opsparing er det i hvert fald ikke. Det ligger vel i vore principielt forskellige vurderinger af den private opsparings betydning. Vi anser det for vigtigt for befolkningen og for samfundets udvikling i disse år, at vi bliver i stand til langt stærkere at stimulere den private opsparing. Den høje rente og det store underskud på Danmarks betalingsbalance er udtryk for, hvor kapitalfattigt Danmark er i forhold til behovet — og